

เรื่องเล่ารื้อพลัง

งานมหกรรมคุณภาพงาน (Quality Conference) ครั้งที่ 29

คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

วันพฤหัสบดีที่ 4 สิงหาคม 2565

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน



เรื่อง โอที (OT) ความสุข

นางสาว นราวดี ขวัญวงศ์

หอดูแลผู้ป่วยระยะสั้น (HSU1) /งานบริการเฉพาะ

พยาบาล เป็นอาชีพที่ดิฉันไม่เคยวาดฝันไว้ว่าจะเป็นอาชีพในอนาคต เนื่องจากหลายคนเล่าต่อกันมาว่าเป็นอาชีพที่ทำงานหนัก เสี่ยงต่อการสัมผัสเชื้อโรค ไม่มีเวลาดูแลครอบครัว แต่ดิฉันก็ได้ยินด้านบวกของอาชีพนี้เสมอว่าเป็นอาชีพที่ทำงานเหมือนได้ทำบุญ แต่ดิฉันยังมองไม่เห็นภาพด้านบวกที่ว่านั้น จนดิฉันสำเร็จการศึกษา

ดิฉันได้เข้าทำงานในหอผู้ป่วยที่มีคนไข้ทั้งคนไข้ที่มารับการผ่าตัด รับยาเคมีบำบัด เป็นต้น โดยคนไข้ส่วนใหญ่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็ง ดิฉันได้ให้การดูแลคนไข้ด้านร่างกายเป็นส่วนใหญ่และให้ยาตามแผนการรักษาของแพทย์เพื่อให้คนไข้รู้สึกสบาย กินอาหารนอนหลับแต่เนื่องจากผู้มารับบริการเป็นจำนวนมากทำให้ดิฉันไม่ค่อยได้มีเวลาพูดคุยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกับคนไข้มากนัก

เวลาประมาณ 20.00 น. ของวันหนึ่ง ดิฉันขึ้นปฏิบัติงานคนเดียว เนื่องจากผู้ป่วยมีจำนวนไม่มาก ดิฉันมองเห็นคนไข้ท่านหนึ่งที่กำลังรับยาเคมีบำบัด นั่งกอดเข่าอยู่บนเตียง มีสีหน้าเรียบเฉย แววตามีความเศร้า ดิฉันจึงเดินเข้าไปถามอาการทั่วๆ ไป “คุณลุงมีอะไรให้พยาบาลช่วยไหมคะ” คุณลุงตอบฉันด้วยน้ำเสียงที่เศร้าพร้อมน้ำตาคลอว่า “ลุงเบื่อไม่รู้อยู่ไปทำไม อยู่เพื่อใคร ท้อแท้กับการรักษาแล้ว” ดิฉันจึงถามกลับว่า “เพราะอะไรคุณลุงถึงรู้สึกแบบนี้คะ เล่าให้พยาบาลฟังได้ไหม”

ขออนุญาตเกริ่นนำประวัติคร่าวๆ ของคุณลุงให้ทุกคนเห็นภาพชัดเจน คุณลุงป่วยเป็นมะเร็งหลอดอาหารระยะสุดท้าย รักษาด้วยการให้ยาเคมีบำบัดแบบประคับประคอง (Palliative chemotherapy) ไม่สามารถรับประทานอาหารทางปากได้ ต้องให้อาหารผ่านทางด้านหน้าท้อง คำนมที่คุณลุงต้องให้ผ่านทางหน้าท้องนั้นไม่สามารถเบิกได้ เดิมคุณลุงเป็นพนักงานขับรถแต่ตอนนี้ถูกเลิกจ้าง เนื่องจากอาการป่วยส่งผลให้คุณลุงไม่มีรายได้ คุณลุงอาศัยอยู่คนเดียว เงินเก็บที่มีก็น้อยลงทุกวัน รู้สึกเป็นภาระของเพื่อนบ้าน

เมื่อดิฉันฟังเรื่องเล่าของคุณลุงแล้วรู้สึกใจหาย ได้แต่นั่งเงียบฟังคุณลุงอย่างตั้งใจ จับมือเป็นกำลังใจให้คุณลุง ดิฉันได้ประสานทีมแพทย์จิตเวชเข้ามาช่วยดูแลด้านจิตใจของคุณลุง ติดต่อประสานงานสังคมสงเคราะห์ช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายส่วนเกิน หลังจากที่ดีฉันนั่งเป็นเพื่อนคุณลุงสักครู่ สังเกตว่าแววตาของคุณลุงดูสบายใจมากขึ้น คุณลุงพูดกับดิฉันว่า “ขอบคุณหนูที่เสียสละเวลามานั่งฟังเรื่องของลุง ปกติลุงไม่รู้จะระบายกับใครเพราะลุงอยู่คนเดียว ขอขอบคุณสำหรับการดูแลที่ดี



ตลอดเวลาที่รักษาอยู่ในโรงพยาบาล ลุงจะใช้ชีวิตที่มีอยู่ให้มีความสุข” วันนั้นดิฉันก็รู้สึกดีแบบบอกไม่ถูก ไม่คิดว่าการรับฟังเพียงเล็กน้อยจะช่วยให้คุณลุงมีกำลังใจได้มากขึ้นเพียงนี้

คุณลุงได้เสียชีวิตรอย่างสงบที่หอดูแลผู้ป่วยประคับประคองเมื่อปลายปีที่ผ่านมานะ เหตุการณ์วันนั้นทำให้ดิฉันได้กลับมาทบทวนตัวเองว่า ฉันไม่ใช่พยาบาลที่มีหน้าที่ทำตามแผนการรักษาของแพทย์เพื่อให้จบสิ้นไปในหนึ่งเวรเท่านั้น เพราะผู้ป่วยก็เป็นมนุษย์ที่มีหัวใจ การที่เราได้รับฟังผู้ป่วยซึ่งอาจจะเป็วันที่หนักหนาที่สุดในชีวิตของเขาก็ได้ มันทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้ต่อสู้กับโรคร้ายอยู่เพียงผู้เดียว ยังมีพยาบาลที่คอยรับฟังปัญหาและพร้อมจะช่วยเหลือหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เป็นทางออกที่ดีที่สุดให้กับเขา เพื่อให้เขาสามารถดำเนินชีวิตต่อเพื่อสู้กับความเจ็บป่วยได้

ขอบคุณเรื่องราวของคุณลุงในวันนั้นที่ทำให้ดิฉันได้กลับมาทบทวนตัวเองในหลายๆด้าน และได้เป็นส่วนหนึ่งที่ได้ช่วยให้คุณลุงได้ระบายความทุกข์ในใจได้บ้าง มันทำให้ดิฉันมีกำลังใจที่จะทำหน้าที่ของตัวเองต่อได้เช่นกัน ดิฉันเข้าใจแล้วว่าอาชีพพยาบาลเป็นอาชีพที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน และยังเป็นอาชีพที่มันคงมีรายได้มาดูแลครอบครัวได้ และเวรบายวันนั้นของคุณลุงไม่ใช่แค่การไปทำงานที่ได้ค่าแรงอย่างเดียวแต่ยังได้โอทีเป็นความสุขที่ได้จากการที่เห็นคนไข้ที่เราดูแลมีความสุขทั้งด้านร่างกายและจิตใจด้วย